

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 15 października 2020 r.

Poz. 7855

WYROK NR IV SA/PO 208/20 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 14 lipca 2020 r.

w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Golina

Na podstawie

Sygn. akt IV SA/Po 208/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2020 roku

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Marzenna Kosewska

Sędziowie WSA Walentyna Długaszewska (spr.)

WSA Mirella Ławniczak

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 14 lipca 2020r.

sprawy ze skargi Prokuratora Okręgowego w Koninie

na uchwałę Rady Miejskiej w Golinie

z dnia 19 lipca 2018r. nr LVII/307/2018

w przedmiocie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Golina

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej

§ 4 ust. 1, 2 i 3

§ 6 ust. 1 pkt 8

§ 14 ust. 1 pkt 3

Sygn. akt IV SA/Po 208/20

UZASADNIENIE

Rada Miejska w Golinie w dniu 19 lipca 2018 r. podjęła uchwałę nr LVII/307/2018 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Golina. Uchwała została opublikowana (Dz. Urz. Woj. Wlkp. z 2018 r. poz. 6224, dalej także jako regulamin, uchwała).

Na wskazaną uchwałę skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu wniósł Prokurator Okręgowy w Koninie, w części obejmującej § 4 ust. 1, ust. 2 i ust. 3, § 6 ust. 1 pkt 8 oraz § 14 ust. 3 pkt 3 załącznika do uchwały. Prokurator zarzucił:

a) istotne naruszenie art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2016 r. poz. 250, dalej także jako u.c.p.g.) w zw. z art. 7 i art. 94 Konstytucji a także w związku z § 135 i § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283, dalej jako ZTP) poprzez zezwolenie w §4 ust. 2 regulaminu na wykonywanie wyłącznie drobnych napraw pojazdów samochodowych nie w warunkach warsztatu samochodowego oraz uzależnienie możliwości dokonywania napraw pojazdów samochodowych od zgody właściciela nieruchomości, a także braku uciążliwości dla nieruchomości sąsiednich, co zdaniem prokuratora stanowi przekroczenie delegacji ustawowej oraz nieuprawnioną jej modyfikację, nie znajduje oparcia w delegacji ustawowej oraz w sposób nieuprawniony wkracza w materię uregulowaną już w prawie cywilnym,

b) istotne naruszenie prawa – przepisów u.c.p.g. w związku z § 137 i § 143 ZTP poprzez ustanowienie w § 6 ust. 1 pkt 8 regulaminu zakazu odprowadzania nieczystości ciekłych do rowów otwartych, zbiorników wodnych, kanalizacji deszczowej lub pompowania ich na pola, łąki, sady, co zdaniem prokuratora stanowi niepotrzebne powtórzenie zakazu przewidzianego w przepisach prawa powszechnie obowiązującego rangi ustawowej tj. w art. 39 ustawy z dnia 18 lipca 2001 roku Prawo wodne,

c) istotne naruszenie prawa poprzez wprowadzenie w regulaminie rozwiązań, które stanowią przekroczenie delegacji ustawowej zawartej w art. 4 ust. 1 i ust. 2 u.c.p.g. poprzez nałożenie w §4 pkt 3 na właścicieli nieruchomości dodatkowych obowiązków w postaci uprzątnięcia błota, śniegu i lodu z chodników położonych bezpośrednio przy granicy nieruchomości oraz innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego co zdaniem prokuratora dodatkowo stanowi próbę powtórzenia regulacji rangi ustawowej,

d) istotne naruszenie prawa poprzez wprowadzenie w regulaminie rozwiązań, które stanowią przekroczenie delegacji ustawowej zawartej w art. 4 ust. 1 i ust. 2 u.c.p.g., poprzez wprowadzenie w § 14 ust. 3 pkt 3 regulaminu obowiązku prowadzenia pojedynczo w sposób zapewniający sprawowanie kontroli, wyłącznie przez osoby dorosłe zwierząt agresywnych lub mogących wzbudzać zagrożenie dla otoczenia, w sytuacji upoważnienia przez ustawodawcę do ustalenia sposobu postępowania ze zwierzętami domowymi w taki sposób, by ich pobyt na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku nie był uciążliwy i nie zagrażał przebywającym tam osobom.

W odpowiedzi na skargę Miasto Golina wniosło o oddalenie skargi. Odnosząc się do poszczególnych zarzutów wskazano, że wykonywanie drobnych napraw pojazdów samochodowych związanych z ich eksploatacją, tj. wymiana kół, świec zapłonowych, żarówek, uzupełnianie płynów, itp., nie odbywających się w warunkach warsztatu samochodowego, dopuszczalne jest tylko za zgodą właściciela nieruchomości i tylko wówczas, gdy nie stanowią one uciążliwości dla sąsiednich nieruchomości, zaś powstające odpady gromadzone są w sposób umożliwiający ich usunięcie zgodnie z przepisami ustawy. Zdaniem Burmistrza, jest oczywistym, że wszelkie czynności związane z naprawą i myciem pojazdów samochodowych winny się odbywać za zgodą właściciela nieruchomości. Sama ustawa posługuje się pojęciem właścicieli nieruchomości i nie da się inaczej w normie prawnej określić podmiotów praw i obowiązków bez ich określenia. Oczywistym jest, że czynności opisane w zaskarżonym przepisie nie mogą być wykonywane bez zgody właściciela nieruchomości.

Odnosząc się do zakazu odprowadzania nieczystości ciekłych do rowów otwartych, zbiorników wodnych, kanalizacji deszczowej lub pompowania ich na pola, łąki, sady, Burmistrz wyjaśnił, że skarżący przywołuje przepisy prawa materialnego nie obowiązujące w dniu podejmowania zaskarżonej uchwały i stwierdził, że to skarżący wskazuje przepis, którego naruszenie zarzuca. Zdaniem Burmistrza, gdyby nawet przyjąć, że regulacja ta jest powtórzeniem treści przepisu określonego w ustawie, to w ocenie organu, uchybienie to nie ma charakteru istotnego i rażącego.

Dalej Burmistrz wskazał że zgodnie z art. 4 ust. 1 i ust. 2 u.c.p.g. regulamin określa szczegółowe zasady uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego, zatem konstruując przepis aktu prawa miejscowego trudno nie dokonać powtórzenia tej delegacji, a następnie określić sposób i czas dokonywania usunięcia odpadów powstających po wystąpieniu opadów śniegu itp. Nadto, że w art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. ustawodawca zezwolił na określenie obowiązków

osób utrzymujących zwierzęta domowe, w celu ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Zatem nakaz w §14 ust. 3 pkt 3 regulaminu prowadzenia zwierząt pojedynczo, w sposób zapewniający sprawowanie kontroli, wyłącznie przez osoby dorosłe, i to zwierząt agresywnych lub mogących wzbudzać zagrożenie dla otoczenia nie może stanowić wykroczenia poza ramy ustawy, gdyż nie da się inaczej określić obowiązków właścicieli zwierząt domowych zwłaszcza w przypadku zwierząt zagrażających zdrowiu i życiu ludzi i pozwolić w sposób dowolny bez należytego nadzoru przez osoby dorosłe. Skoro zwierzęta agresywne są niebezpieczne dla ludzi i otoczenia to właśnie pominięcie w regulacji miejscowej mogłoby doprowadzić do narażenia osób trzecich na takie niebezpieczeństwo.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył, co następuje:

Skarga jest zasadna.

Na wstępie wskazać należy, że niniejsza sprawa została rozpoznana przez Sąd w trybie uproszczonym, na podstawie art. 119 pkt 2 i art. 120 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 z późn. zm., dalej jako P.p.s.a.).

Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 5 P.p.s.a. kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. Kontrola, o której mowa w art. 3 § 1 P.p.s.a. sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej - art. 1 § 2 ustawy z 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 2167). Zgodnie z art. 147 § 1 P.p.s.a., sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Podstawową przesłankę prawidłowości aktu prawa miejscowego wyznacza art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, stanowiąc, że organy samorządu terytorialnego ustanawiają akty prawa miejscowego "na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie". Podstawa i granice upoważnienia do podjęcia uchwały w sprawie przyjęcia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy zostały zawarte w przepisach u.c.p.g., w art. 4 ust. 1 tej ustawy. Granice upoważnienia wyznacza art. 4 ust. 2 u.c.p.g.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 u.c.p.g. regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy jest aktem prawa miejscowego, uchwalanym po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego. Zgodnie natomiast z ust. 2 art. 4, regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:

a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych,

b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,

c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;

2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:

a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,

b) liczby osób korzystających z tych pojemników;

3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;

4) (uchylony);

5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;

6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;

7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;

8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Dla określenia zasad wyznaczających te wymagania, nie jest pozostawiona organowi gminy swoboda, rada gminy nie może wykroczyć poza te granice, a jest nimi bezwzględnie związana. Przesądza o tym *expressis verbis* art. 4 ust. 2 u.c.p.g. Dla wyznaczenia tego zakresu rada gminy obowiązana jest uwzględnić regulację przyjętą w u.c.p.g. oraz w ustawach materialnoprawnych. Przyjęte w regulaminie zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy nie mogą wkraczać w regulację ustawową w u.c.p.g., jak i ustaw materialnoprawnych, takich jak ustawa o odpadach (por. wyrok NSA z 30 kwietnia 2020 r., II OSK 2541/19, dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń i Informacji o Sprawach na stronie internetowej NSA, dalej jako CBOSA).

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów skargi Sąd stwierdza, że w myśl zaskarżonych przez prokuratora przepisów § 4 ust. 1- 2 regulaminu, mycie pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi, winno się odbywać, wyłącznie w miejscach dozwolonych, tj.: 1) na terenie nieruchomości w taki sposób, aby czynności mycia nie były uciążliwe dla sąsiadów; usunięcie ścieków winno nastąpić zgodnie z zapisami ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminie; 2) na terenach nieruchomości przeznaczonych do użytku publicznego, tylko w miejscach do tego celu przygotowanych i oznaczonych (ust. 1). Wykonywanie drobnych napraw pojazdów samochodowych związanych z ich eksploatacją, tj. wymiana kół, świateł zapłonowych, żarówek, uzupełnianie płynów, itp. w pojazdach samochodowych, nie odbywających się w warunkach warsztatu samochodowego, dopuszczalne jest tylko za zgodą właściciela nieruchomości i tylko wówczas gdy nie stanowią one uciążliwości dla sąsiednich nieruchomości, zaś powstające odpady gromadzone są w sposób umożliwiający ich usunięcie zgodnie z przepisami ustawy (ust. 2).

Należy wskazać, że do wynikającej z art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. „c” u.c.p.g. kompetencji Rady Miejskiej należało określenie wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. Sąd wyjaśnia, że Rada może określić w regulaminie takie obowiązki właścicieli nieruchomości, które służą do osiągnięcia celu jakim jest ochrona ludzi i środowiska przed zagrożeniem lub uciążliwościami stwarzanymi na skutek mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. Przepis art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. „c” u.c.p.g. upoważnia Radę Gminy do określenia w regulaminie zasad, tj. warunków, jakie muszą być spełnione, żeby mycie i naprawa pojazdów samochodowych poza warsztatami naprawczymi, były dopuszczalne. Tymczasem ograniczenie możliwości naprawy pojazdów samochodowych poza warsztatami naprawczymi, jedynie do wykonywania drobnych napraw nie wypełnia dyspozycji ustawowej art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. „c” u.c.p.g. Nadto Rada przekroczyła delegację ustawową, wprowadzając ograniczenia w myciu i naprawie pojazdu samochodowego poza warsztatami naprawczymi do takich, które odpowiednio: „nie są uciążliwe”, są "drobne" i "nie stanowią one uciążliwości". Rada dopuściła się w ten sposób naruszenia § 6 w zw. z § 143 ZTP poprzez użycie nieostrych sformułowań. Akty prawa miejscowego winny być bowiem formułowane dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów. Posługiwanie się pojęciami nieostrymi narusza wskazane zasady tworzenia aktów prawnych. Wprowadzone w kwestionowanych przepisach § 4 ust. 1-2 ograniczenia i wskazanie wymogów przewidzianych w przepisie delegacyjnym wyłącznie w tym wąskim zakresie spowodowało konieczność stwierdzenia nieważności przepisów § 4 ust. 1-2 w całości.

Następnie Sąd wskazuje, że zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. „b” u.c.p.g. regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego. W myśl natomiast § 4 ust. 3 zaskarżonego regulaminu, błoto, śnieg i lód z części nieruchomości służących do użytku publicznego oraz z chodników położonych bezpośrednio przy granicy nieruchomości oraz inne zanieczyszczenia, należy uprzątnąć niezwłocznie po ich wystąpieniu. Przystępując do oceny tego przepisu zaskarżonego regulaminu należy wskazać na wymóg z art. 5 ust. 1 pkt 4 u.c.p.g., zgodnie z którym

właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości. Należy zatem odróżnić od siebie obie normy ustawowe. O ile bowiem ta pierwsza upoważnia radę gminy do uregulowania stosownych wymagań, o tyle ta druga reguluje w sposób samoistny wymagania w zakresie uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z terenu dróg publicznych. Tym samym wykluczyć należy możliwość unormowania w regulaminie utrzymania porządku i czystości kwestii dotyczących uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z terenu dróg publicznych (a dokładnie z chodników będących częścią drogi publicznej, przeznaczoną dla ruchu pieszego). Sąd zaznacza przy tym obowiązek organu do rozróżnienia chodników będących częścią dróg publicznych przeznaczonych dla ruchu pieszego od części nieruchomości służących do użytku publicznego, czyli terenów w obrębie danej nieruchomości, które służą do wspólnego korzystania jak np. ścieżki, dojścia, dojazdy, wewnętrzne drogi osiedlowe, drogi wewnątrzzakładowe, boiska. Są to więc tereny znajdujące się w obrębie danej nieruchomości nie będące drogami publicznymi ale służące do użytku szerszej grupie osób. Zaskarżony przepis regulaminu stanowi zatem kombinację dwóch norm ustawowych. W odróżnieniu od art. 5 ust. 1 pkt 4 u.c.p.g., delegacja zawarta w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. „b” u.c.p.g. dotyczy jedynie nieruchomości danego właściciela (w części służącej do użytku publicznego), a już nie położonego wzdłuż takiej nieruchomości chodnika. Kwestie zaś usuwania błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych "wzdłuż nieruchomości" reguluje art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy, a nie jej art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. „b”. Wykładnia obu tych przepisów prowadzi do wniosku, że ustawodawca w art. 5 ust. 1 pkt 4 u.c.p.g. nie reguluje kwestii powierzonych do uregulowania przez ustawodawcę radzie gminy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b – zachowania czystości i porządku na terenie nieruchomości danego właściciela, ale dotyczy obowiązków właściciela nieruchomości odnośnie terenu leżącego poza jego nieruchomością, tj. chodnika położonego wzdłuż nieruchomości, co oznacza, że w zakresie tego obowiązku brak jest podstaw do jego powtarzania w regulaminie (por. wyrok WSA w Białymstoku z 04 czerwca 2020 r., II SA/Bk 179/20, i wymienione tam orzecznictwo; CBOSA).

Dalej Sąd wskazuje, że zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 3 u.c.p.g. regulaminu określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego. W myśl natomiast § 6 ust. 1 pkt 8 regulaminu, na terenie gminy zabroniono odprowadzania nieczystości ciekłych do rowów otwartych, zbiorników wodnych, kanalizacji deszczowej lub pompowania ich na pola, łąki, sady. Sąd podziela stanowisko zawarte w uzasadnieniu wyroku WSA w Kielcach z 18 grudnia 2019 r., II SA/Ke 859/19 (CBOSA), że delegacja z art. 4 ust. 2 pkt 3 u.c.p.g. dotyczy pozytywnego określenia sposobu pozbywania się odpadów i nieczystości, a nie zakazów tego dotyczących. W ocenie Sądu, w treści wyżej cytowanego przepisu ustawy nie sposób doszukać się delegacji, która uprawniałaby Radę do wprowadzenia w regulaminie takich zapisów. Sąd wskazuje przy tym, że również art. 5 ust. 1 pkt 3b u.c.p.g. nakłada obowiązek pozbywania się odpadów i nieczystości zgodnie z ustawami i przepisami odrębnymi.

Następnie Sąd wskazuje, że zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. W myśl natomiast § 14 ust. 3 pkt 3 zaskarżonego regulaminu, obowiązkiem osób utrzymujących zwierzęta domowe jest prowadzenie pojedynczo, w sposób zapewniający sprawowanie kontroli, wyłącznie przez osoby dorosłe zwierząt agresywnych lub mogących wzbudzać zagrożenie dla otoczenia.

Zgodnie z art. 10a ust. 3 i 4 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2017 r. poz. 1840, dalej jako: u.o.z.) zabrania się puszczania psów bez możliwości ich kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna - zakaz ten nie dotyczy terenu prywatnego, jeżeli teren ten jest ogrodzony w sposób uniemożliwiający psu wyjście. Nakaz zachowania środków ostrożności wynika także z art. 77 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2019 r. poz. 821) który w brzmieniu obowiązującym w dacie uchwalenia kontrolowanego regulaminu stanowił, że kto nie zachowuje zwykłych lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia, podlega karze grzywny do 250 złotych albo karze nagany. Jak wskazuje się w komentarzach do tego przepisu, chodzi o panowanie nad zwierzęciem w stopniu gwarantującym bezpieczeństwo publiczne, a spełnienie tego warunku w ramach zwykłych środków ostrożności nie wymaga np. spacerowania z psem znajdującym się

na smyczy lub w kagańcu, lecz chodzi w szczególności o doskonałe poznanie psychiki psa i uzyskania bezwzględności posłuszeństwa (zob. W. Kotowski, Komentarz do art. 77 Kodeksu wykroczeń, LEX/el 2009). Jednocześnie jak wynika z art. 1 ust. 1 u.o.z. zwierzę, jako istota żyjąca, zdolna do odczuwania cierpienia, nie jest rzeczą. Człowiek jest mu winien poszanowanie, ochronę i opiekę. W kwestionowanym przepisie użyto pojęcia "zwierzęta agresywne". Posłużenie się takim nieprecyzyjnym pojęciem sprawia, że ustanowiony w zapisie obowiązek może być różnie interpretowany. Przy czym nie wiadomo, kto miałby dokonywać interpretacji tych pojęć i w jakim trybie. Brak precyzyjnego określenia obowiązków stwarza także ryzyko dowolnego ich realizowania, co w konsekwencji uniemożliwia ich egzekwowanie, co sprawia, że sytuacja prawna podmiotów, których dotyczy ten obowiązek jest niepewna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd, na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a., orzekł jak w sentencji wyroku.

Przewodniczący Sędzia WSA

(-) Marzenna Kosewska

Sędzia WSA

(-) Walentyna Długaszewska (spr.)

Sędzia WSA

(-) Mirella Ławniczak